

Kde sú duchovia, tam je aj Cassidy Blaková...
... ak to nie je naopak.

MOST
DUŠÍ

VICTORIA SCHWAB

**MOST
DUŠÍ**

MOST
DUŠÍ

VICTORIA SCHWAB

sloart

Text copyright © 2021 by Victoria Schwab
Map copyright © 2021 by Maxime Plasse

Translation © Oľga Kralovičová 2022
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, s. r. o., Bratislava, 2022

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Bridge of Souls*, ktorý vyšiel vo Vydavateľstve Scholastic Press, an imprint of Scholastic Inc., *Publishers since 1920*, preložila Oľga Kralovičová
Zodpovedná redaktorka Jana Šulková
Editorka Katarína Škorupová
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, s. r. o., Bratislava, 2022

Cena uvedená na obálke je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

ISBN 978-80-556-5361-7
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovar.sk

DEŤOM, KTORÉ SA
ODVÁŽIA VSTÚPIŤ DO TMY,
AJ KEĎ ICH DESÍ.

KEDŽE SOM SA NEMOHLA
ZASTAVIŤ PO SMRŤ,
ONA SA LÁSKAVO
ZASTAVILA PO MŇA.

Emily Dickinson

CASSIDINA MAPA NEW ORLEANSU, LOUISIANA

SV. ĽUDOVÍT Č. 1

HOTEL K

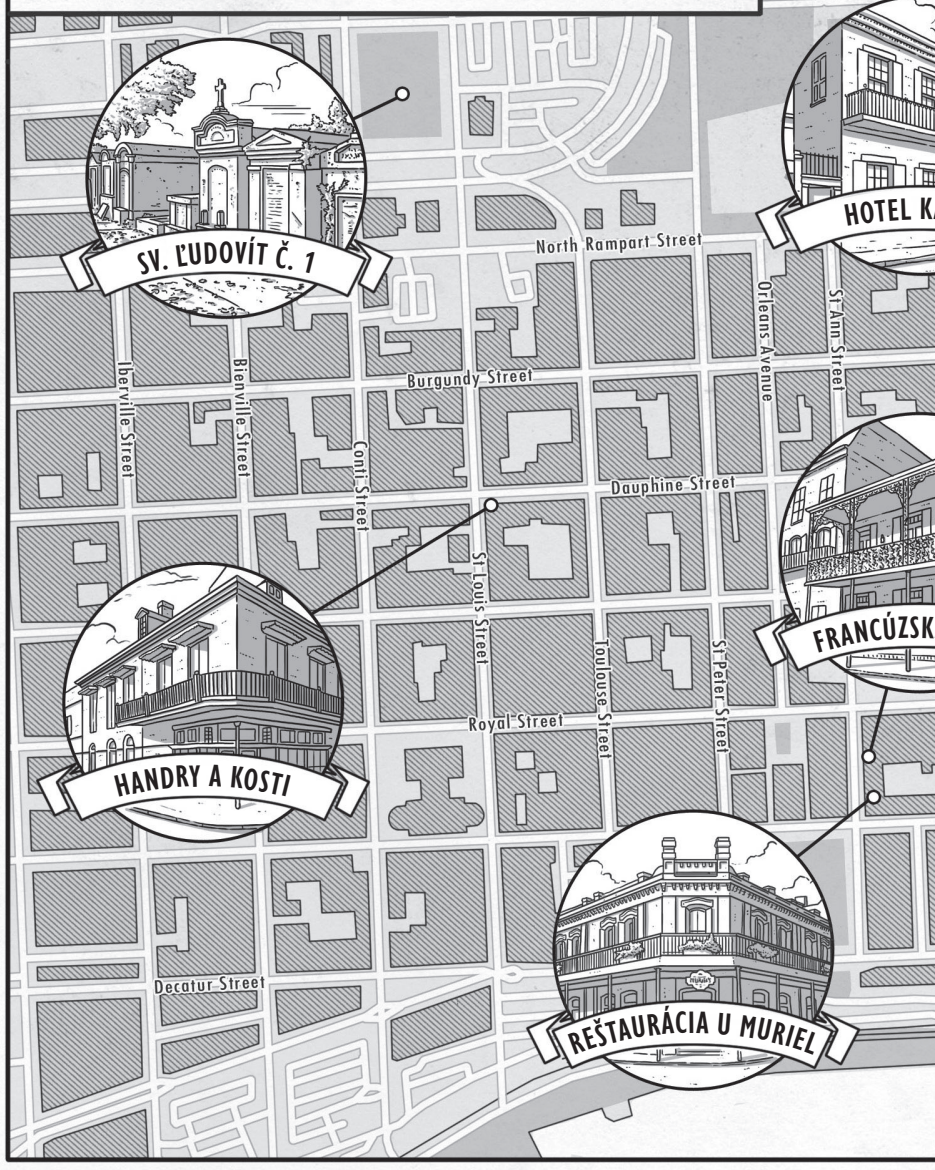
HANDRY A KOSTI

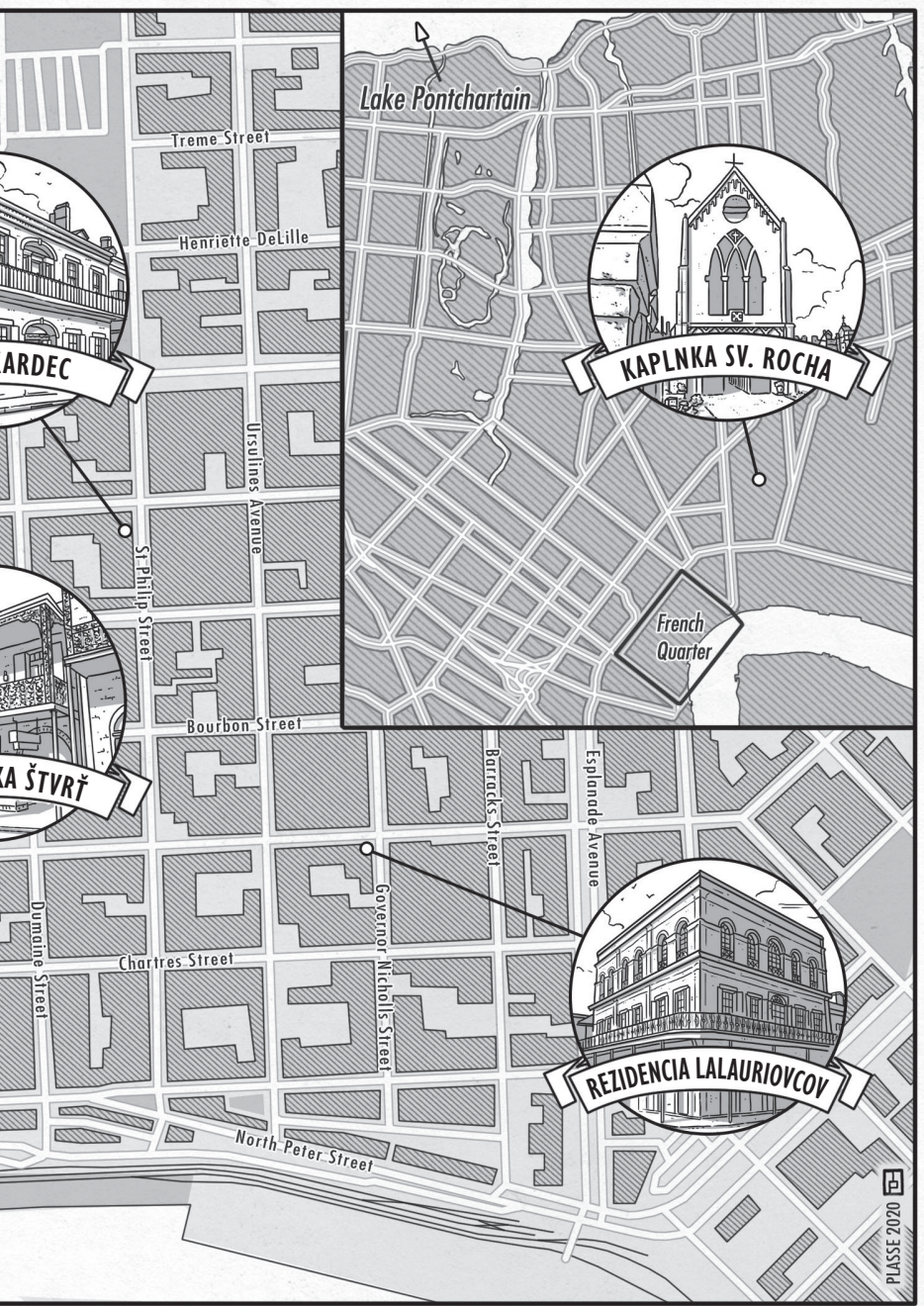

FRANCÚZSKÝ

REŠTAURÁCIA U MURIEL

Lake Pontchartain

Treme Street

Henriette DeLille

Ursulines Avenue

St. Philip Street

Bourbon Street

French Quarter

KAPLNKA SV. ROCHA

ARDEC

KA ŠTVŘ

REZIDENCIA LALAUROVCOV

Chartres Street

Governor Nicholls Street

Barracks Street

Esplenade Avenue

Dumaine Street

North Peter Street

PRVÁ ČASŤ

CUKOR A LEBKY

PRVÁ KAPITOLA

Viem si predstaviť toľko pekných spôsobov zobúdzania.

Napríklad v lete na vôňu palaciniiek alebo na jeseň na prvý chladný vánok. V príjemnom pohodlí v zasnežený deň, keď svet leží pod prikrývkou. Keď je zobúdzanie ľahké a pokojné, pomalý prechod zo sna do denného svetla.

No a potom je *toto*:

Rozhrnú sa závesy, do očí vám zasvieti blčiace slnko a na hrudi zrazu pocítite ťarchu obrovskej mačky, ktorá na vás skočila.

Vzdychnem si, pomaly otvorím oči a zistím, že na mňa zblízka hľadí Chmuro a jeho čierna labka sa mi vznáša nad tvárou.

„Vypadni,“ zahundrem, pretočím sa a kocúr sa zošmykne na plachtu. Venuje mi namrzený pohľad, potuchu si zavrčí a zakutre sa hlbšie do postele.

„Budíček!“ zvolá mama príliš veselo na to, že sme prišli iba včera večer a moje telo netuší, koľko je hodín. V hlave mi duní a neviem, či to spôsobil časový posun alebo duchovia.

Znovu sa skryjem pod prikrývku, trasúc sa od chladu vanúceho z hotelovej klimatizácie, ktorá bzučala celú noc. Mama otvorí okno, ale namiesto vánku sa dnu vtlačí vlna tepla.

Vzduch je lepkavý od letnej horúčavy.

Dolu na ulici niekto falošne spieva, k spevu sa pridajú hlboké tóny trombónu a nesú sa nahor. Ktosi zavýja od smiechu. Niekomu niečo spadne a zuní to ako prázdny hrniec.

Aj o desiatej dopoludnia je v New Orleanse hluk.

Posadím sa, vlasy mám ako vtáčie hniezdo, a ešte omámená od spánku sa obzerám okolo seba. Ach.

Keď sme sem včera večer prišli, iba som si umyla tvár a padla do postele. Ale teraz, už prebudená, si uvedomujem, že naša hotelová izba nie je práve najnormálnejšia. Niežeby sa miesta, kde sme bývali počas našich ciest, dali označiť za normálne, ale hotel Kardec je fakt čudný.

Moja posteľ stojí na vyvýšenom stupienku v kúte. Medzi mojím bidlom a veľkou posteľou s nebesami na druhej strane izby, v ktorej spia rodičia, je sedačka. To však nie je nič zvláštne. Zvláštne je to, že celá izba je vymaľovaná odtieňmi sýtofialovej a tmavomodrej, lemovaná zlatými ozdobami a všade visí hodváb a zamat ako v stane nejakej jasnovidky. Rukoväte na zásuvkách a háčiky na stenách majú tvary rúk: znázorňujú zovreté prsty alebo ruky otočené dlaňami nahor, akoby sa za niečím načahovali.

Kufre sme nechali na kope na leštenej drevenej podlahe a šaty porozhadzované, lebo sme sa po dlhej ceste lietadlom snažili čo najrýchlejšie prezliecť a odkvácnuť do postelí. Uprostred toho chaosu, medzi maminým kozmetickým kufríkom a mojou taškou s fotoaparátom, sedí Jacob Ellis Hale, môj najlepší priateľ a domáci duch.

Jacob ma sprevádza od minulého leta, keď mi po páde do rieky zachránil život. Spolu sme čelili duchom v Škótsku, poltergeistom v Paríži, chodili po cintorínoch aj katakombách. A to nie je všetko.

Sedí s prekríženými nohami a lakťami opretými o koľená a na dlážke pred sebou má otvorený komiks. Chvíľu ho sledujem a zistím, že stránky sa *obracajú*.

Mohol by to byť vetrík, ale mama už zavrela okno.

A stránky sa obracajú iba jedným smerom zhruba takou rýchlosťou, ako by chlapec čítal knihu.

Obaja vieme, že by nemal byť schopný to robiť.

Pred týždňom to nedokázal a teraz...

„No poď, Cass,“ povie mama. „Šup-šup!“

Chcem protestovať, pretože filmovať sa bude až večer, no ocko dodá: „V Café du Monde sa máme stretnúť s naším sprievodcom.“

Pookrejem, lebo som zvedavá. Na každom mieste, kam nás zavedie séria filmov mojich rodičov, máme nového sprievodcu. Nieкого, kto dobre pozná mesto a jeho tajomstvá. Rozmýšľam, aký bude miestny sprievodca. Či to bude skeptik, alebo veriaci.

Na druhej strane izby rodičia pobehujú a chystajú sa. Mama utrie ockovi z brady zvyšok peny na holenie. On jej pomáha zapnúť náramok.

Práve teraz sú to moji typickí rodičia: nemotorní, trochu uletení a milí. No keď sa večer zapnú kamery, stanú sa niečím viac: inšpiritistami, svetobežníkmi loviacimi duchov, čo študujú paranormálne javy za hranicami života.

„Tvoj život je už aj tak poriadne za hranicami,“ komentuje Jacob, a ani nezdvihne zrak. „Alebo aspoň poriadne čudný. Nikdy som vlastne nechápal, čo sú *hranice* života...“

Jacob Ellis Hale, najlepší priateľ a domáci duch, ktorý ustavične načúva mojim myšlienkam.

Zdvihne ruky v obrannom geste.

„Nemôžem za to, že rozmýšľaš tak nahlas.“

Pokiaľ viem, jeho schopnosť čítať mi myšlienky nejako súvisí s tým, že ma vytiahol z krajiny mŕtvych a ja som ho zas vtiahla do krajiny živých a akosi sme splynuli. Ako žuvačka vo vlasoch.

„Ja som tá *žuvačka*?!“ zamračí sa Jacob.

Prevrátim oči. Ide o to, že aj ja by som mu mala čítať myšlienky.

„Možno skrátka rozmýšľam potichu,“ povie.

Možno je tvoja hlava skrátka prázdna, pomyslím si a vyplazím mu jazyk.

Zamračí sa.

Odfrknem.

Rodičia sa otočia a pozerú na mňa.

„Sorry,“ pokrčím plecami. „To len Jacob.“

Mama sa usmeje, ale ocko spýtavo nadvihne obočie. Mama takým veciam verí, hoci si nie som celkom istá, či verí v Jacoba ducha alebo v Jacoba imaginárneho priateľa, ktorý je vhodnou výhovorkou na to, prečo sa jej dcéra ustavične dostáva do problémov. Ocko celkom určite neverí a myslí si, že som už pristará na imaginárnych priateľov. Súhlasím. Lenže Jacob je imaginárny len sotva. Je len neviditeľný a ja predsa nemôžem za to, že ho rodičia nevidia.

Zatiaľ.

Myslím si to slovo čo najtichšie, no Jacob ho aj tak počuje. Zdá sa, že v ňom nepostrehol obavy, lebo sa postaví a usmeje.

„Vieš,“ povie a dýchne na okno, „možno by som mohol...“

Zdvihne ukazovák k zahmlenému oknu, zamračí sa a sústredene kreslí *J*. Na moje prekvapenie – a zdeseenie – sa písmeno na skle zobrazí.

Vyskočím z postele a utriem ho, prv než to zbadajú rodičia.

„Pokazíš všetku zábavu,“ zahundre, ale vôbec nepotrebujem, aby sa mama s otcom dozvedeli, že Jacob

je naozajstný alebo že som takmer zomrela, prípadne že som trávila každú sekundu voľného času lovom duchov. Mám také tušenie, že by mi to neschválili.

Sadni si a zostaň tu, prikážem mu a vkĺznem do kúpeľne obliecť sa.

Stiahnem si vlasy do neporiadneho uzla a snažím sa nemyslieť na to, že môj najlepší priateľ je absolútne nepopierateľne čoraz silnejší.

Vytiahnem si spod goliera náhrdelník a skúmam hojdajúci sa zrkadlový príviesok. Zrkadlo, ktoré ukazuje pravdu. Zrkadlo, ktoré pripomína duchom, že sú mŕtvi. Zrkadlo, ktoré ich zadrží, aby som mohla pretrhnúť šnúрку a poslať ich ďalej.

Hľadá na mňa z neho môj neistý odraz a snažím sa nemyslieť na Oponu ani na to, prečo majú duchovia zostať na druhej strane. Snažím sa nemyslieť na to, čo sa stane duchom, ktorí sa stanú dostatočne skutočnými, aby sa dotkli nášho sveta alebo sa doň dokonca dostali. Snažím sa nemyslieť na svoju kamarátku Laru, ktorá mi povedala, že je mojou úlohou poslať Jacoba ďalej, prv než sa stane príliš nebezpečným, prv než...

Snažím sa nemyslieť na sny, v ktorých Jacobove oči svietia načerveno, svet okolo neho sa rozpadne a on si nebude pamätať, kto som, kto je *on*, a ja si budem musieť vybrať medzi záchranou svojho najlepšieho priateľa a záchranou všetkého ostatného.

Snažím sa nemyslieť na nič z toho.

Namiesto toho sa doobliekam, a keď vyjdem z kúpeľne, Jacob leží na dlážke pred Chmurom a zabáva ho súťažím, kto vydrží dlhšie hľadiť tomu druhému do očí. Pripomeniem si, že Jacob je Jacob. Nie je obyčajný duch. Je to môj najlepší priateľ.

Jacob prestane hľadiť na Chmura, pozrie na mňa, a keďže očividne počuje moje myšlienky, radšej sa sústredím na kocúra.

Čiernym chvostom lenivo máva z jednej strany na druhú a rozmýšľam, nie po prvý raz, či mačky – vrátane absolútne nemožných kocúrov, pohyblivých asi ako peceň chleba – vidia viac, či cítia Oponu a duchov za ňou tak ako ja.

Zdvihnem z dlážky fotoaparát, zavesím si fialový remeň na krk a vložím do aparátu novú kazetu s filmom. Rodičia ma požiadali, aby som zdokumentovala ich na-

krúcanie, urobila zábery zo zákulisia. A ako keby som toho nemala na práci dosť, musím brániť zlomyseľným duchom vyvolávať chaos.

Každý predsa potrebuje nejakého koníčka.

„Ja odporúčam videohry,“ poznamená Jacob.

Pozriem naňho cez hľadáčik, zaostrujem a znova rozostrujem obraz. No aj keď je miestnosť rozmazaná, Jacob nie. Vždy ho vidieť jasne a ostro.

Fotoaparát je trochu čudný, koniec koncov tak ako všetko ostatné v mojom živote. Mala som ho so sebou v deň, keď som sa takmer utopila, a odvtedy akosi vidí *viac*.

Tak ako ja.

S rodičmi a Jacobom vyjdeme na chodbu, ktorá je vyzdobená rovnako ako naša izba: sýtou modrou a fialovou a nechýbajú ani nástenné držiaky v tvare rúk. Väčšina z nich drží svetlá. Lenže niekoľko rúk je prázdnych.

„Duchárske tľapnutie,“ Jacob do jednej pleskne dlaňou. Ruka na stene sa trochu zakolíše, akoby mala spadnúť, a ja naňho výstražne pozriem. Ospravedlňujúco sa pousmeje.

Cestou dolu prechádzame okolo zlovestne vyzerajúceho výťahu z krúteného železa, do ktorého sa vmestí nanajvýš jeden človek, a rozhodneme sa radšej pre dlhé drevené schodisko.

Na strope v hale je namaľovaný stôl a prázdne stoličky – pripadá mi to, akoby som bola hore nohami, a krúti sa mi z toho hlava.

Zdá sa mi, že ma niekto sleduje, a keď sa otočím, vo výklenku zbadám spoza závesu vykúkať muža. Až keď sa priblížim, uvedomím si, že to vôbec nie je človek, ale busta: medená socha hlavy a hrude. Má koziu briadku a bokombrady a uprene na mňa hľadí.

Na mramorovom podstavci je napísané, že je to pán Allan Kardec.

Jacob sa oň oprie.

„Vyzerá namrzene,“ konštatuje, ale ja nesúhlasím. Pán Kardec sa síce mračí, ale rovnako sa niekedy mračí aj môj ocko, keď premýšľa. Mama to volá hodinková tvár, lebo vraj vidí, ako sa mu v hlave krútia kolieska.

V pohľade tej sochy je však aj niečo strašidelné. Uvedomím si, že oči nie sú medené, ale sklené: tmavé guľky s chumáčikmi sivej.

Mama na mňa zavolá, a keď sa otočím, zistím, že s ockom už čakajú pri východe z hotela. S Jacobom cúvame pred strašidelným pohľadom sochy.

„Si pripravená?“ spýta sa ocko a otvorí dvere.

Vzápätí vyjdeme na slnko.

Horúčava ma zasiahne ako olovená guľa.

V štáte New York, kde zvyčajne bývame, je letné slnko horúce, ale v tieni sa drží príjemný chládok. Tu sála slnko ako tekutá láva ešte aj v tieni a vzduch je ako polievka. Švihnem rukou a na pokožku sa mi lepí vlhkosť.

Lenže horúčava nie je jediná vec, ktorú si všimnem.

Okolo s rachotom prejde koč ťahaný koňmi. Opačným smerom zase ide pohrebný voz.

A to ešte ani nie som za Oponou. Toto je živá, dýchajúca verzia New Orleansu.

Bývame vo Francúzskej štvrti, kde ulice majú mená ako Bourbon Street a Royal Street, kde sú bloky domov úzke a pričupené a na priečelí každej budovy sa vinú balkóny z krúteného železa, pripomínajúce popínave rastliny. Stretajú sa tu rôzne farby, štýly a zvuky.